

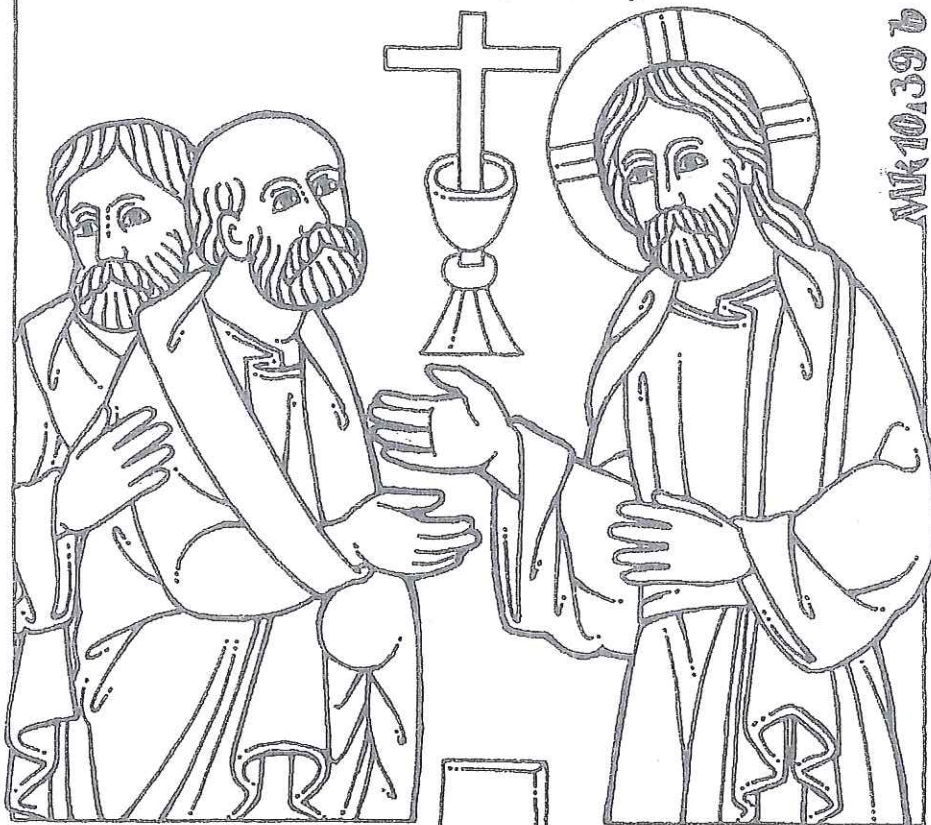
FARNÍ ZPRAVODAJ

29. neděle v mezidobí

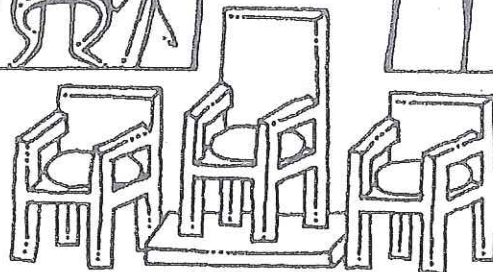
Český Krumlov 21. 10. 2018

43 / 2018

Kalich, který já piji, pít budete...

Mk 10, 39 b

Cykklus B
29. neděle
v mezidobí

Evangelium
Mk 10, 35-45

Poznání Krista...

Křesťané očekávají od Božího slova, kterému přicházejí v neděli naslouchat do kostela, že jim řekne něco konkrétního pro jejich každodenní život, k jejich problémům, o tom, co mají dělat a jak se mají zachovat v takové nebo onaké životní situaci. Takovou četbu Písma označujeme jako „morální výklad“ a máme vhodné příklady z předcházejících neděl, kdy jsme mluvili například o rozvodu v srdci, o pohoršení nebo o postoji k pozemským statkům. Zde totiž Boží slovo zjevuje *pravdu o člověku*.

To však není tím nejdůležitějším cílem a obsahem Božího slova, důležitější je *pravda o Bohu* a o *Ježíši Kristu*, kterou nám chce Písmo předat. Je několik nedělí, kdy se Boží slovo zaměřuje právě na tento cíl, na růst ve víře nebo, jak píše svatý Pavel, na růst v poznání Krista (srov. Flp 3,8nn). Právě to bylo obrovskou vášní a touhou Apoštola. Zdálo se mu, že všechno ostatní odtud pramení: pro toho, kdo pozná Ježíše Krista, bude snazší přijmout a osvojit si všechny postoje a smýšlení, jež měl v sobě Kristus (srov. Flp 2,5), osvojit si volby a rozhodnutí, jež jsou v souladu s evangeliem. Síla křesťanství spočívá právě na této skutečnosti: nejde o morální nauku, o ideologii, která se omezuje na to, aby říkala člověku, co má a nemá dělat nebo jak myslet, a nechat ho jen bezmocně vlastními silami toto konat; je zde jedna osoba – Ježíš Kristus –, která jedná s námi a pro nás.

A právě dnešní neděle patří k těm nedělím, během nichž se nás Boží slovo snaží nechat růst výlučně ve víře a v poznání Ježíše Krista. Bude to pravděpodobně vyžadovat větší úsilí a větší pozornost z naší strany, ale každopádně to stojí za to. Nedá se už déle strpět, aby se křesťané spokojovali s drobkou evangelia a opomíjeli a nechtěli poznat jeho jádro. Půjde nám o odhalení úchvatné skutečnosti – hluboké identity osoby našeho Spasitele. Nakonec poznáme, že i tomuto odhalení nebude scházet jako vždy bezprostřední propojení na náš život všedních dnů.

Evangelijní úryvek, který jsme četli, se skládá ze dvou částí: v první části se nachází *epizoda* sama (Jakub a Jan žádají, aby mohli sedět v nadcházejícím mesiášském království po Ježíšově pravici a levici); ve druhé části pak nalezneme *smysl epizody*. Soustředíme se právě na tuto druhou část (první částí jsme se zabývali před několika týdny, kdy jsme rozebírali podobnou situaci; srov. 25. neděle v mezidobí), konkrétně pouze na jednu větu: „*Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.*“

Tato věta patří mezi nejdůležitější z celého evangelia; právě ona snad nejlépe vypovídá o tom, co si Ježíš myslel sám o sobě, což případně můžeme označit jako Kristovo sebevědomí. Abychom toto mohli pochopit, vyjdeme z prvního čtení. Jedná se o úryvek z takzvaných „písní Hospodinova služebníka“; z nich totiž vystupuje „tajemný profil člověka – služebníka – který přijal mimořádnou výzvu Boží a věnoval se celou svou duší a tělem službě jakožto svědek Boží pravdy, snášel mnohá utrpení, a dokonce obětoval svůj život za ostatní“.

Kdo byl tímto služebníkem, zůstalo tajemstvím a současně také příslibem. Dvě věci se však jevily jako jasné: zaprvé, onen muž zakusil lidské utrpení zacházející až do krajnosti („*muž bolesti, znalý utrpení*“); zadruhé, v něm dostalo utrpení smysl; nejednalo by se už o to hrůzné utrpení, u něhož nevíme proč a za koho, které vedlo ubohého Joba na hranu beznaděje, ale o utrpení plodné, které by se proměnilo ve světlo, osvobození, vykoupění a spásu „za všechny“.

Vnímalo se, že za těmito slovy se skrývá určitý příslib: Izrael – lépe řečeno celé lidstvo! – nyní trpí a je jakoby utlačované, ale jednoho dne se něco stane (a někdo přijde!), co dá tomuto utrpení konečně význam. Nikdy si však Izraelité nemysleli, že by ten „někdo“ mohl být jejich vlastním Mesiášem; Mesiáš měl být krásný, a ne „zbavený krásy“; oslavený, a ne „opovržený“; měl být vítězný, ne „potupený“; měl být slavným „*Synem člověka*“, který bude vyvýšený a přijme Království (srov. Dan 7,13).

Takto se smýšlelo také v Ježíšově okolí; ostatně tak smýšlel i Petr: „*To se ti [utrpení] nikdy nestane*“ (Mt 16,22). Byl to též důvod, proč se Ježíš během svého života musel vyhýbat označení a

představování jako Kristus, tedy jako Mesiáš; okamžitě by se totiž po něm požadovala znamení toho jiného mesiáše, kterým nechtěl být: Jsi-li Kristus, řekni to; jestli jsi Kristus, udělej to nebo ono!

Ježíš z obrazů a označení kolujících kolem něho o Mesiáši využíval jediný – titul „Syn člověka“; bylo to jméno, jež používal rád; slyšeli jsme to ostatně v dnešním úryvku. Jedná se o konstantní skutečnost: Ježíš se tak rád nechával označovat: „*Za koho lidé pokládají Syna člověka?*“ (Mt 16,13). Jen se podívejme na tu nenadálou a neslýchanou změnu: Ježíš proměňuje smysl tohoto titulu – vyprazdňuje ho a nově naplňuje. Není to už božský vojevůdce, který si razí cestu přes porážky politických nepřátel a nastoluje politické Boží Království, ne panovník, ale služebník; ne vítěz, ale poražený: Syn člověka přišel, aby sloužil a daroval život za všechny.

Tak se v této struktuře prorocství a naplnění (tedy v konfrontaci mezi Hospodinovým služebníkem a Ježíšem z Nazareta) zjevuje pravá Kristova identita a svou formu získává základní křesťanská zvěst: Ježíš z Nazaretu je trpícím Mesiášem, jenž nás ve svém velikonočním tajemství poslušnosti spasil. Církev o tom po Velikonocích nemá žádné pochybnosti; na otázku služebníka egyptské královny: „*Prosím tě, o kom to prorok [Izaiáš] mluví?*“ apoštol Filip odpovídá: „*O Ježíšovi!*“ a „*vycházel přitom od onoho místa z Písma [ze stejného úryvku, který jsme četli dnes]... a zvěstoval mu radostnou zvěst o Ježíšovi*“ a pokřtil ho (Sk 8,34n).

My lidé 21. století se nacházíme před touto zvěstí: Bůh jednal takto! Jak budeme reagovat? – Můžeme zaujmout tři postoje. Jedním, tím nejhorším, je *lhostejnost*: nasloucháme ve stylu „jedním uchem tam a druhým ven“, zapomínáme a vracíme se k těžkosti a neprůhlednosti každodenního života. Druhým postojem je *vzpoura* a pohoršení, jako tomu bylo tenkrát: proč Bůh bolest nepřemůže a nepřekoná ji, ale místo toho ji snáší? Svět je dosud plný bolesti nevinných, a jak velké bolesti! Dosud existují miliony lidí, s nimiž se zachází jako s Hospodinovým služebníkem: jsou opovrhováni, opuštěni, jedná se s nimi jako s červy, a ne jako s lidmi... Nestačí říct, že také Ježíš byl nevinný a trpěl za všechny, jak napsal Dostojevský; to se může stát dalším důvodem pohoršení: Proč i Ježíš? Je snad Bůh Ježíše Krista bezmocný ve vztahu ke zlu, podobně jako bohové národů ve vztahu k osudu?

Takové pohoršení se dá překonat pouze díky třetímu možnému postoji: skrze *víru*. Věřící ví, a to nejen proto, že mu to říká svatý Pavel, ale z vlastní zkušenosti, že to, co bylo pohoršením pro židy a co také popuzuje některé naše současníky až k odporu – trpící Kristus –, je ve skutečnosti „*Boží mocí a Boží moudrostí*“ (1 Kor 1,24). Jednoho dne, až bude všechno skončeno, pochopíme, že nebylo žádného jiného silnějšího a moudřejšího prostředku k překonání zla světa, že ho tedy sám Bůh vzal na sebe.

Kromě toho je tu i jistá garance – onen trpící služebník byl vzkříšen! Proto nás také liturgie vyzývala těmito slovy: „Bratři, máme vynikajícího velekněze, který prošel až do nejvyššího nebe – je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držíme svého vyznání... Dokáže soucítit s námi, slabými, protože sám byl prozkoušen bolestí ve všem možném jako my.“ (srov. 2. čtení).

Nikdy jindy jako při této dnešní oslavě Eucharistie se nepotvrzuje a neaktualizuje více Slovo: „*Toto je moje tělo, které se za vás vydává; toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny.*“ Ježíš se zpřítomňuje ve své realitě služebníka Božího, jenž daruje život za všechny. Když lámeme jeho tělo a máme účast na jeho krvi, vyjadřujeme, že jsme s ním solidární, vytváříme jeden jediný lid a jediné tělo s ním před Bohem; pokud je jeho utrpení skutečně „za“ všechny, k čemuž dochází díky solidaritě ustanovené ve vtělení, pak je také „všech“. Tomu se v našem náboženství říká spása!

Mše svaté v týdnu od 21. 10. 2018 do 28. 10. 2018 Český Krumlov:

Pondělí	(22. 10.) večer: za
Úterý	(23. 10.) -----
Středa	(24. 10.) večer: za
Čtvrtek	(25. 10.) večer: za Marii Herrmanovou, Annu Němcovou, Jitku Bláhovou, Janu Dvořákovou, Štěpána Kalianka a d. v. o.
Pátek	(26. 10.) večer: za
Sobota	(27. 10.) večer: za Růženu Jungwirtovou a d. v. o.
Neděle	(28. 10.) ráno: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 22. 10.	<i>Úterý</i> 23. 10.	<i>Středa</i> 24. 10.	<i>Čtvrtek</i> 25. 10.	<i>Pátek</i> 26. 10.	<i>Sobota</i> 27. 10.	<i>Neděle</i> 28. 10.
<i>Český Krumlov</i>	17:00 Ž		17:00 Ž	17:00 P	<u>18:00 Ž</u>		9:30P
<i>Český Krumlov klášter</i>						16:00 Ž	
<i>Větrní</i>					<u>18:00ZK</u>		8:00 ZK
<i>Přídolí</i>							11:15Ž
<i>Věžovatá Pláně</i>						<u>14:30 P</u>	11:15ZK
<i>Kájov</i>				16:00Ž			8:00 Ž
<i>Hořice na Šumavě</i>							8:00P

(časy označené tučně – mše svatá; časy označené kurzívou – bohoslužba slova)

29. neděle v mezidobí

1. čtení: Iz 53, 10 – 11

2. čtení: Žid 4, 14 – 16

Evangelium: Mk 10, 35 – 45

- V pondělí 22. října je **památka sv. Jana Pavla II., papeže.**
- V úterý 23. října je **památka sv. Jana Kapistránského, kněze.**
- V sobotu 27. října **ve Věžovaté Pláni se bude slavit Výročí posvěcení kostela. Mše svatá bude ve 14:30 hodin. Srdečně zveme všechny na toto posvěcení.**
- V neděli 28. října se v kostelích, které neznají přesné datum svého posvěcení, **slaví Výročí posvěcení kostela.** Týká se to především našich kostelů **v Kájově, v Přídolí a ve Věžovaté Pláni.**
- V neděli 28. října v **Českém Krumlově** po mši svaté **budeme přijímat intence na měsíc listopad.** Zároveň v tento den v Kájově se od **16:30** hodin bude konat **společná modlitba svatého růžence a v 17:00** hodin budou **slavnostní nešpory.** **Srdečně zveme všechny ke společné modlitbě. Po společné modlitbě nešpor ve farním sále se uskuteční setkání, kde pan Ing. Lubor Gregora představí projekt probíhajících oprav kostela Nanebevzetí Panny Marie v Kájově a okolních prostor areálu.**
- Tímto děkujeme všem, kteří se zasloužili o to, že se kájovská pouť vydařila. Díky patří našim kněžím, ministrantům, mládeži, chrámovému sboru, ale také pracovníkům stavby, kteří zpřístupnili zadní vchod ke kostelu a zabezpečili místa, kde se pracuje, a dále těm, kteří nám pomáhali s přípravou kostela i celého areálu, těm, kteří pekli a rozdávali perníkové rybičky...poutníkům, kteří bděli celou noc a modlili se (zvláště otci Františkovi), ale také všem, kteří přišli k Panně Marii. ***Všem srdečně zaplat' Pán Bůh.*** ***Sestry sv. Kříže z Kájova***

www.farnostck.bcb.cz
farniuradck@seznam.cz

www.fuветrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz

farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz
mariagojau@seznam.cz